

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

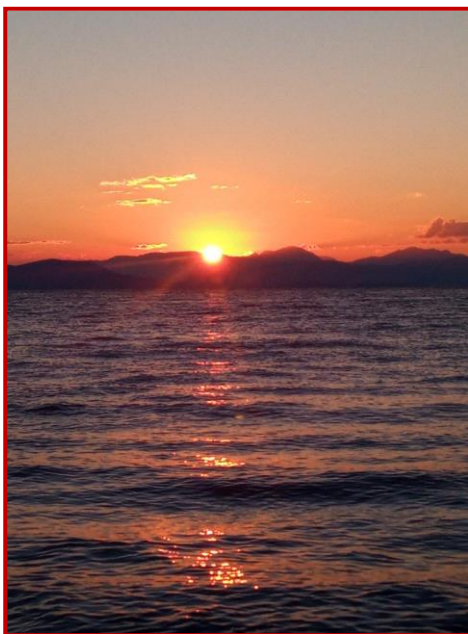
NEDĚLNÍČEK

**Slavnostní inaugurace nového biskupa
ostravsko-opavské diecéze Martina Davida**

Září 2023

Vaše prázdninové a dovolenkové fotografie z domova i ze světa.

Život je zázrak. Pro každého vždycky vyjde nějaké slunce

**Šťěstí nezávisí na hmotných statcích a výši konta v bance, ale na množství lásky, kterou dáváme a přijímáme.
(Zakarpatská Ukrajina)**

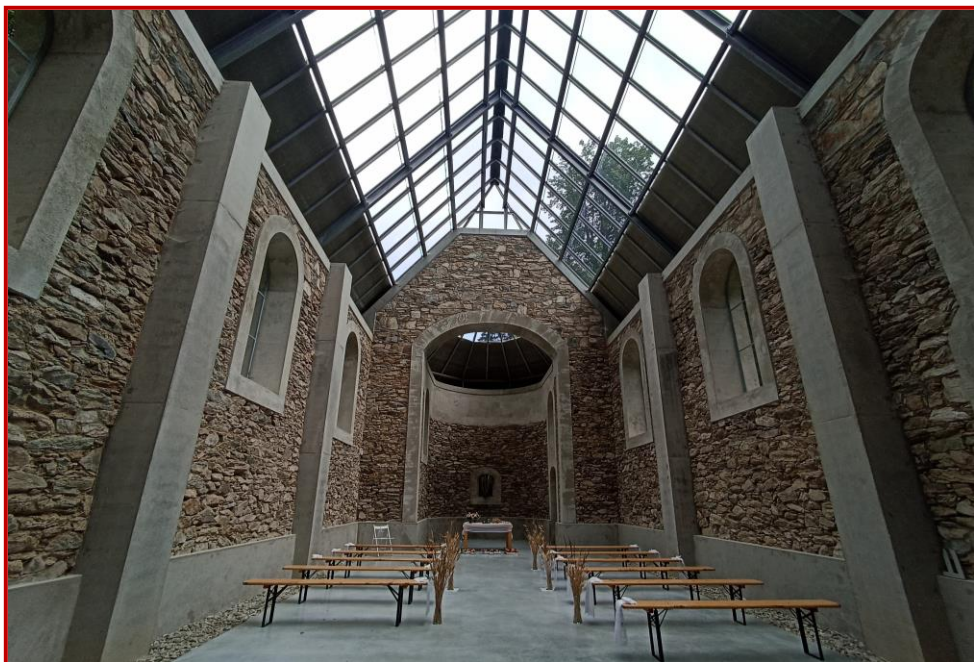
Šťastná babička se svými vnučkami na dovolené v Chorvatsku

**Pohodový večer
se západem slunce**

**Za krásou není nutné jet až na
kraj světa. Je všude kolem nás.**

„Když svatba, tak u dobré babičky. (kaple sv. Anny – Horní Údolí)“

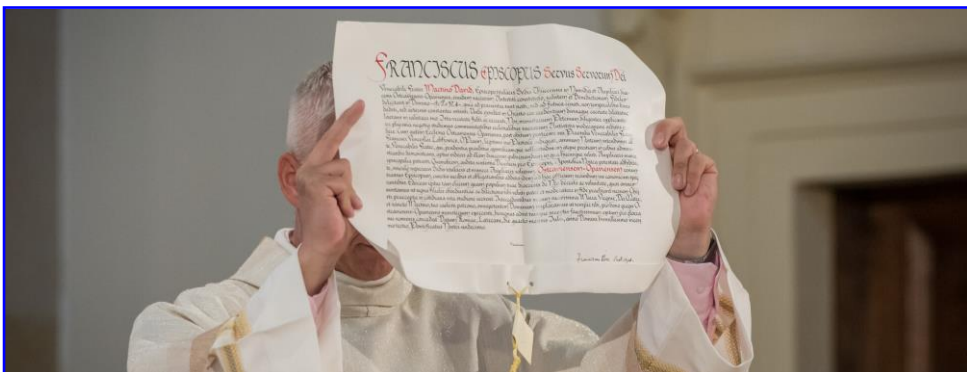
**„Pozdvihni se duše z prachu - přes skleněnou střechu to jde líp.
(kaple sv. Anny – Horní Údolí)“**

Biskup Martin David převzal berlu po biskupu Františkovi. Slavnostní mši svatou s ním slavila plná katedrála

Biskup Martin David se stal v pořadí druhým diecézním biskupem ostravsko-opavské diecéze. Ve čtvrtek 31. srpna ho do úřadu doprovodilo společenství diecézních kněží, jáhnů a mnoha věřících spolu s biskupy jiných diecézí. Úvodní obřad předání diecéze vedl papežský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo.

„Prohlašujeme Tě biskupem ostravsko-opavským se všemi právy a povinnostmi náležejícími tomuto úřadu podle kanonického práva,“ zazněla na začátku mše svaté z úst P. Libora Botka slova apoštolského listu, který do diecéze poslal papež František prostřednictvím apoštolského nuncia. Mons. Jude Thaddeus Okolo záhy předal biskupu Martinu Davidovi berlu jako atribut vedení diecéze. Symbolizovala také kontinuitu, tuto berlu totiž nosil předchozí biskup František Václav Lobkowicz a zanechal ji diecézi ve své pozůstalosti.

Stručný životopis Mons. Mgr. Martina Davida Druhého biskupa Ostravsko-opavské diecése

Martin David se narodil 15. srpna 1970 v Čeladné (okr. Frýdek-Místek) a vyrůstal v obci Ženklaava (okr. Nový Jičín). Má tři sourozence, bratra a dvě sestry. Po maturitě na Středním odborném učilišti strojírenském v Kopřivnici začal pracovat jako mechanik strojů a zařízení ve Státním podniku Tatra Kopřivnice. V letech 1989–1990 absolvoval základní vojenskou službu a po ní až do roku 1993 pracoval v kopřivnické Tatře.

Od roku 1991 začal při zaměstnání dálkově studovat teologii na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde byl v roce 1994 přijat k dennímu studiu teologie. Po ukončení studia v roce 1999 nastoupil jako jáhen ve funkci prefekta do Teologického konviktu v Litoměřicích.

24. června 2000 přijal v katedrále Božského Spasitele v Ostravě z rukou biskupa Františka Václava Lobkowicze kněžské svěcení.

Jako farní vikář poté působil ve farnosti u konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie v Opavě. V roce 2002 byl jmenován administrátorem farnosti Stěbořice a *excurrendo* administrátorem farnosti Hlavnice. Od roku 2000 do roku 2007 byl také pověřen službou kaplana pro mládež v děkanátu Opava. V roce 2008 jej biskup František Václav Lobkowicz jmenoval generálním vikářem ostravsko-opavské diecése. Dne 12. ledna 2012 udělil papež Benedikt XVI. Martinu Davidovi čestný titul Kaplan Jeho Svatosti (Monsignor).

7. dubna 2017 jmenoval papež František Mons. Martina Davida pomocným biskupem ostravsko-opavským a titulárním biskupem Tucca di Numidia. Biskupské svěcení přijal 28. května 2017. Hlavním světitelům byl biskup František Václav Lobkowicz a spolusvětiteli olomoucký arcibiskup Jan Graubner a brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Jeho biskupské heslo je *Verbum Caro Factum Est* (Slovo se stalo tělem, Jan 1,14)

1. června 2020 byl pomocný biskup ostravsko-opavské diecése Mons. Martin David jmenován apoštolským administrátorem „sede plena et ad nutum Sanctae Sedis“ téže diecése dekretem Kongregace pro biskupy. Po úmrtí biskupa Františka Václava Lobkowicze, 17. února 2022, se stal jejím apoštolským administrátorem („sede vacante“).

4. července 2023 jmenoval papež František biskupa Martina Davida sídelním biskupem Diecése ostravsko-opavské.

Biskup Martin David je členem Stálé rady ČBK a předsedou Komise pro liturgii a Smíšené komise ČBK a KVŘP.

(Zdroj: Církev.cz, foto člověk a víra)

Malé ohlédnutí do minulosti

Pozornému návštěvníkovi našeho farního kostela sv. Martina jistě neušlo, že bylo zpět do chrámu připevněno po stranách kostelních lavic deset dlouhých tyčí, na jejichž vrcholu jsou umístěny vyřezávané symboly či náznaky „altánků“. Starší farníci jistě vědí, že se jedná o cechovní znamení neboli postavníky, ale v naší farnosti se ujal výraz cechovní hlavice.

Pojďme spolu trochu poodhalit roušku, co nám dochovaly historické prameny z doby „zlatého věku cechů“ a jaké cechy tehdy existovaly v našem „městečku“.

Nejstarším benešovským cechem byl pravděpodobně cech ševcovský, jehož česky psaný statut pocházel z 1. 9. 1731 a byl mu udělen Janem Maxem Baptistem ze Zuany. Na listině byl ručně vymalován obraz sv. Kryšpína, patrona tohoto řemesla, a uvedeno 19 artikulí cechu.

Z dalších cechů zde počátkem 18. století byly cech sedlářský, tkalcovský, punčochářský, krejčovský, kožešnický a společný cech zámečnicků, kovářů, kolařů, bednářů a stolařů. Některé cechy zanikly, jiné se začaly s růstem poptávky obnovovat.

V roce 1860 bylo v městečku 5 cechů se 148 mistry. Samostatné cechy byly dva, a to krejčovský s 16 mistry a kožešnický rovněž se 16 mistry. Další tři cechy byly společné. První z nich sdružoval bednáře, koláře, kováře, sklenáře, stolaře a zámečníky se 48 mistry svých oborů, další pak koželuhy, sedláře a řemenáře se 46 mistry a třetí tkalce a punčocháře s 22 mistry. Dle historických záznamů z roku 1869 bylo v Benešově napočítáno **celkem 1686 obyvatel**.

Cechovní znamení představují dlouhou dřevěnou tyč, na jejím vrcholu je barokně ze dřeva vyřezán znak cechu a je opatřen více barevným nátěrem. Dvě znamení na postavníku jsou ve zmenšené podobě imitace snad altánku s barokně vyhlížejícími andělíčky. V cechovních znacích jsou vyobrazeny insignie daného cechu s uvedením letopočtu. Tato cechovní znamení, která jsou umístěna v našem farním chrámu, byla renovována někdy po roce 2003.

Benešovské cechy měly také své praporce – korouhve, (u nás se jim říkalo choruby) barevné, bohatě zdobené s vyobrazením svatého patrona cechu. Tyto praporce byly rovněž umístěny ve farním kostele sv. Martina a byly připevněny ke kostelním lavicím. Nepodařilo se je však uchovat.

Možná si někteří z nás položí otázku, k čemu cechy byly a jaký měly význam?

Cech byl středověké a raně novověké řemeslnické, obchodnické nebo zájmové sdružení. Jeho smyslem bylo hájit práva a zájmy svých členů, dohlížet na jakost a cenu výrobků, na výchovu učňů, tovaryšů a skládání mistrovských zkoušek. Cech nedovoľoval provozování řemesla někomu, kdo nebyl jeho členem. Plnil též úlohy zastupitelské, náboženské a společenské.

Každý cech měl svého patrona, svůj znak, pečetidlo a prapor. Vlastní privilegia potvrzoval cechům král nebo císař. Cech měl také svou vlastní pokladnu, do níž se platily poplatky za mistrovské zkoušky, za přijetí nových členů, pravidelné roční příspěvky atd.

Cech měl své vnitřní uspořádání, které se zakládalo na třech základních stavech. První byl nejnižší učednický stav, druhý stav tovaryšský a třetí nejvyšší byl stav mistrovský. Každý cech si volil ze svého středu představeného cechmistra, který cech zastupoval na veřejnosti a vedl rokování s městskou či šlechtickou vrchností. Cechmistr měl zpravidla dva zástupce a doma uchovával cechovní truhlici, ve které byly uloženy „poklady“ – psané cechovní artikule a cechovní patent, což bylo označení pro pravidla a předpisy, které upravovaly organizační ustanovení, nařizovaly podrobnosti cechovního života, včetně nutností nechat si artikule potvrdit panovníkem. V artikulech nemohl chybět princip výchovy řemeslnického dorostu, postavení cechovních mistrů apod.

Každý z mistrů měl vést příkladný jak soukromý, tak i pracovní život. Bezúhonný soukromý život byl považován za samozřejmost, mistři měli být příkladem pro tovaryše a učedníky a také se jim měla vyjadřovat náležitá úcta. Typické bylo zdůraznění povinné zbožnosti řemeslníka, jeho povinnosti ve vztahu ke kvalitě zboží a zákazníkovi.

Členství v cechu znamenalo nejen mnoho výhod, ale i povinností. Jednou z nich byla i účast na církevních slavnostech, kde členové jednotlivých cechů v průvodu nosili vlastní korouhev s vyobrazením patrona cechu a také postavník s cechovním znamením. Cechy patřily ke klíčovým symbolům tehdejšího městského života.

Cechy vznikaly ve středověkých evropských městech především během 13. - 15. století, v menších městech ještě v 16. - 19. století. V Habsburské monarchii, tudíž i v naší zemi došlo k definitivnímu zrušení cechů v roce 1859 na základě zavedení rakouského obchodního zákoníku. Smysl existence cechů již byl překonán, navíc podstata cechovní výroby bránila technickému pokroku, který byl spjat s nástupem průmyslové revoluce.

Čerpáno z historických pramenů: D. Benešov a Zábřeh v proměnách času

Encyklopedie pracovala a připravila: av

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Petr Klaver

Připomínka: 9. září
Postavení: misionář TJ
Úmrtí: 1654
Patron: misíí mezi africkými domorodci, otroků
Atributy : černí otroci a děti, jezuita, kříž v ruce

ŽIVOTOPIS

Pocházel z Katalánska (vých. Španělsko). V roce 1602 vstoupil do jezuitského řádu. Od r. 1610 žil v Jižní Americe. Po pěti letech v Cartageně přijal kněžské svěcení a pak zde v přístavu působil mezi černými otroky 36 let jako jejich služebník. Přes 300.000 jich učil katechismu a pokřtil. Udělal maximum, aby pomohl jejich fyzickým potřebám i duším, jejichž cenu vnímal jako cenu Kristovy krve. Proto se rozhodl vidět v nich své pány a službu jim zahrnul do svého slibu kolem r. 1620. Vyčerpán prací zemřel v 74 letech.

OTROK ČERNÝCH OTROKŮ

Narodil se 26. 6. 1580 v městečku Verdú poblíž Barcelony ve Španělsku. Od 16 let studoval na barcelonské univerzitě, vedené jezuity. Během studia se rozhodl pro vstup do jejich řádu a r. 1602 začal noviciát. Po dvou letech byl poslán na studium filozofie do Palmy na Mallorku. Zde se seznámil s řeholním bratrem Alfonsem Rodriguezem (pam. 31. 10.), kterého si vybral za duchovního rádce. Sešit s jeho radami a poučením používal celý život. Alfons byl na koleji velmi obětavým a přátelským vrátným. Pro své charisma s duchovní hloubkou byl vzorem ctností nejen Petrovi, který se pod jeho vlivem rozhodl pro misijní působení v oblasti Karibského moře, nazývané Západní Indií. Po podané žádosti byl ještě 14 měsíců na teologii v Barceloně. Provinciál ji schválil v lednu 1610 a Petr Klaver v polovině dubna odplul ze Španělska s dalšími misionář i k Nové Granadě (dnešní Kolumbie, tehdejší místokrálovství). Cílovým městem bylo Santa Fé de Bogotá, kde dokončil teologii a v přístavním městě Cartageně (na severozápadní části Jižní Ameriky) přijal 19. 3. 1616 kněžské svěcení. Zde zůstal po 36 let, aby sloužil těm nejubožejším, černým otrokům, kteří do tohoto karibského přístavu byli přivázeni na lodích z Afriky.

Asi kolem roku 1620 učinil slib, že bude "navždy otrokem černošských otroků" a z tohoto slibu udělal i své celoživotní heslo. Charismatickou milostí a nejvýraznější ctností Petra Klavera byla tato jeho odevzdanost do služeb těm nejobozejším. Jezuity byl označen za mystika plného dynamismu. Pro misijní působení na obrácení druhých platí i jemu přisuzovaná myšlenka: "Málo mluvit s lidmi, mnoho s Bohem." Jinými slovy: Nespolehat na vlastní výřečnost a základní potřebu vložit do modlitby. Světec každého z nás vyzývá: "Ve všech lidech se snaž vidět Boha a služ jim jako jeho obrazu."

(Perokresba je z knihy *Leben der Heiligen Gottes*, vydaná v roce 1881)

Píše se o něm, že málo dbal na opatrnost, s představenými občas bylo těžké vycházet a spolubratry byl často nepochopen. Přes všechny obtíže, mezi které patří i prožívání hluboké opuštěnosti, bojoval dobrý boj, měl vynikající výsledky v apoštolské práci. Vždyť měl na kontě podle uváděných odhadů přes 300.000 duší, které poučil o katechismu a pokřtil. Vlastním příkladem vyučoval lásce k lidem, v jejichž srdcích mocní pěstovali nenávisť.

O jeho heroické lásce svědčí nejen skutky, ale i jeden společník dosvědčuje, že ho bylo slyšet, jak opakuje své vyznání: "Já tě miluji mnoho... mnoho." A Písmo sv. nám připomíná, že láska je tím, co nezanikne, že její hodnota je trvalá (viz 1Kor 13).

Vnějšími projevy Petrova srdce byla jeho milosrdná služba těm, kteří byli zbaveni domova a rodiny, trpěli nelidským zacházením, nemocemi a nedostatečnou hygienou. Cítil s nimi a zasvětil jim svůj život. Dary základní pomoci, které přinášel pohanským otrokům, byly prvním komunikačním prvkem s ubožáky různého jazyka, kmene a národnosti.

V první řadě bylo zapotřebí eliminovat poznatek o "křesťanech", s nimiž se setkali jako s násilníky. Petr jim z města do přístavu nosil jídlo, šaty, léky. Přitom se učil řeč angolských černochoů. Potřeboval pomoc různých tlumočnicků, protože se setkal s více jak 20 různými jazyky, které neovládal. Připočteme-li si k tomu zatrpčnost a beznaděj těchto zotročených lidí, můžeme vidět obtížnost úkolu, do něž se Petr Klaver pustil. Je uváděno, že s ním bydlelo 13 tlumočnicků z řad otroků. Někde je uváděno o 5 tlumočnicků více. Mezi Petrovy pomocníky patřila také Izabela de Urbina, která mu vytrvale pomáhala. Petr hodně času trávil mezi vězni v žaláři a nemocné navštěvoval i ve špitále. Je jasné, že taková aktivita byla nemilá otrokářům, kteří v zajatcích viděli jen své zboží, které chtěli rychle a s bezcitnou manipulací co nejvýhodněji prodat.

Petrovi pro jeho činnost byl dán i titul "apoštol Cartageny", neboť dělal mnoho i pro duše obyvatel města. Jeho život nejen budil obdiv, ale mnohé za ním přiváděl pro rady a ke zpovědi. Petr se rozdával a konal za duše i tvrdé skutky pokání. Skrze lásku se stával mnoha lidem přítelem. Přes vyčerpávající námahu se dožil dost vysokého věku. Poslední léta byl postižen Parkinsonovou nemocí a nakonec ochrнул. Jako "otrok otroků" dostal nejvyšší uznání Církve. Papežem Piem IX. byl 21. 9. 1851 prohlášen za blahoslaveného a papežem Lvem XIII. 15. 1. 1888 za svatého. Tentýž papež udělil sv. Petru Klaverovi v roce 1896 titul patrona černošských misí.

NOČNÍ KRÍŽOVÁ CESTA

Už jste byli někdy v noci v lese na horách? Někdo možná před mnoha lety na letním táboře při stezce odvahy, někdo nikdy a někdo každoročně při noční Křížové cestě, která má ještě velký duchovní přesah a je to úžasný zážitek.

Díky osvědčeným organizátorům p. Švančarovi a p. Diehlovi můžeme v naší farnosti této příležitosti využít každý rok. Více než měsíc byla naším panem děkanem ohlašována možnost přihlásit se na noční Křížovou cestu, vedoucí k poutnímu kostelu Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor. Poutníci tam chodili už v první polovině 18. stol. Nejprve do dřevěné kaple, později do kostela. Bohoslužby se tu konaly do roku 1955, pak byly zakázány. V roce 1973 byl kostel vyhozen do povětří a srovnán se zemí. V roce 1990 Svatý otec Jan Pavel II. posvětil na Velehradě základní kámen pro stavbu nové mariánské svatyně. V dubnu 1993 se začalo stavět a 23. září 1995 arcibiskup Jan Graubner posvětil nový poutní kostel.

Plně obsazený autobus s poutníky, vybavenými dobrým obutím a dobrou náladou, ukrajoval kilometry směrem k Jeseníkům. Cesta rychle utekla a už jsme vystupovali na začátku čtyřkilometrového úseku, vedoucího k našemu cíli. Tedy někteří. Ti, kteří si již na takovou trasu netroufli, zůstali v autobuse, který je vyvezl k poutnímu kostelu Maria Hilf do nadmořské výšky 700 m. Tady si sami prošli Křížovou cestu, případně nabrali vodu z pramene a pak se uvnitř chrámu pomodlili růženec a zazpívali písně k oslavě Panny Marie.

Ti zdatnější a odvážnější počkali dole na rektora kostela P. Jonczyka, který nyní poutní svatyni spravuje, a vypravili se k prvnímu zastavení Křížové cesty. Poutníci mají možnost se těchto pobožností účastnit každý první pátek v měsíci a také s naší výpravou se vydali další věřící, někteří přijeli i z nedalekého Polska. Cesta se pomalu začala ztrácet ve tmě a v kamenitých úsecích bylo vhodné použít baterku. Více světla se použilo jen při jednotlivých zastaveních, aby bylo vidět na čtený text. Tady si mohl každý vydechnout a také popřemýšlet nad Kristovým utrpením i nad vlastními kříži a nedostatky. Tato Křížová cesta byla vystavěna v roce 1918, kdy byl k jednotlivým zastavením vždy do kamenné mohyly umístěn obraz. K posledním zastavením se docházelo už v naprosté tmě a les byl tichý a temný. Když se naše cesta končila, začaly na věži kostela zvonit zvony. Úžasné.

Z úplné tmy jsme přišli do rozzářeného kostela, kde se pak konala krátká pobožnost se sv. přijímáním, byla vystavena Nejsvětější svátost oltární a každý mohl Panně Marii Pomocné předložit své prosby a obavy. Po závěrečném požehnání jsme se ubírali k autobusu s pocitem dobře prožitého večera. Přebytek z příspěvků na dopravu byl věnován poutnímu chrámu.

Tak zase příští rok, Maria Hilf!

IP

Vyjížd'ka na Jesenicko

Před nějakým časem jsme zaznamenali informaci o zajímavém bývalém poutním místě na Jesenicku. Jelikož myšlenka je matkou činu, tak jednoho prázdninového dne jsme se rozhodli navštívit tuto oblast. Počasí bylo příhodné pro výlet, a tak jsme ráno autem nabrali kurz směrem na Zlaté Hory. Z doslechu jsme také věděli, že se zde nachází několik – v počtu 15, ať už zapomenutých, zmizelých či ještě existujících poutních míst.

Naším cílem bylo jedno z nich – kaple sv. Anny nad Horním Údolím, ke které se lze dostat od kostela v Horním Údolí po modré turistické značce, nebo po zelené – lesní cestou. Tu jsme si zvolili a rázně vykročili. Po několika desítkách metrů jsme místy obcházelí nebo také přeskakovali rozbahněný terén a kaluže, které tu zůstaly po předchozích deštích. Minuli jsme pěkně upravenou studánku sv. Marty s tekoucí hodně ledovou vodou. Asi po půlhodinové chůzi jsme došli na sluncem zalitou lesní mýtinu a v němém úžasu jsme chvíli zůstali stát. Před námi se vynořila kaple svaté Anny. Po mírném travnatém svahu jsme sestoupili a tuto zajímavou stavbu jsme si začali z blízka prohlížet a obdivovat. Hodně zajímavých historických i současných informací o této kapli jsme se dočetli na zde instalované informační tabuli.

Na svahu Příčného vrchu nad vsí Horní Údolí, vyrostlo na konci 19. století několik hornických kaplí. Kaple sv. Anny společně s kaplí Bolestné Panny Marie, kaplí sv. Marty a kaplí Dušičkovou patřila k hornickým kaplím u ústí Staré Hackelberské štolý. Z původních čtyř kaplí se dochovala v ruinách pouze kaple sv. Anny, která bývala v minulosti významnou svatyní.

Vznik poutní kaple sv. Anny úzce souvisel s rozkvětem středověkého dolování zlata. Příčný vrch byl zlatonosnými štolami doslova protkán. Jen několik set kroků od kaple sv. Anny stávala hornická osada a u ní tento malý svatostánek, který byl postaven zbožnými horníky, aby se před vstupem do štol mohli pomodlit za Boží ochranu a požehnání i bezpečný návrat.

Dřevěná kaple zde podle dobové literatury stála již ve středověku, pravděpodobně ještě před rokem 1455. Když v 16. století nastal hornický útlum, přestaly se zprávy o kapli v dobových dokumentech objevovat a je možné, že úplně zchátrala či vyhořela. Zprávy o znovuoobnovení důlní činnosti na Příčném vrchu v 17. století totiž vypovídají, že zde pro horníky musela být postavena nová kaple, zasvěcená jejich patronce sv. Anně. S dalším útlumem hornické činnosti v této oblasti v průběhu 18. století došlo zároveň k úpadku této kaple. Nakonec s okolními pozemky byla prodána a následně postupem času určena ke zboření. Dochovala se díky údajnému zjevení světice novému majiteli. Podle ústní tradice se mu jednou na tomto místě při pravidelné pochůzce pod Příčným vrchem zjevila ženská postava, která mu dávala jisté znamení, ale pak náhle zmizela. Na místě zázračného zjevení nechal tento majitel postavit roku 1819 novou zděnou kapli.

Jeho syn v rodinném díle pokračoval a svatoanenskou kapli zvětšil. Jeho zásluhou byl upraven a zkrášlen také interiér.

Sláva vyhlášeného poutního místa pohasla po začlenění Sudet do Německa a v souvislosti se zákazem procesí a poutí. Odsunem obyvatel v roce 1946 došlo k definitivnímu narušení původní tradice. Po válce začala kaple chátrat a postupně se měnila v ruinu a zarůstala vegetací.

V roce 1996 se propadla střecha, krov a strop nad lodí kaple, v roce 2009 následoval propad větší části klenby nad presbytářem. Počátkem 21. století tak zbývala z této velké kaple, označované též jako kostel jen zřícenina.

Torzo kaple svaté Anny objevili filmaři a její mysteriózně působící ruiny využili v jedné z epizod v seriálu Strážce duší.

V roce 2016 kostelík na zapomenutém poutním místě vzkřísilo z ruin pár nadšenců Sdružení Horní a Dolní Údolí. Okolí kaple bylo vyčištěno od náletových dřevin a následně byla zahájena oprava. Došlo k zachování a dozdění původního obvodového zdiva a byly obnoveny pilastry s korintskými hlavicemi. Kaple dostala novou střechu, která je částečně pokryta černou břidlicí a v hřebenové části je výrazně prosklená. Vstupní betonové dveře mají malé průhledy, kterými jsme se mohli dívat do vnitřku kaple. Zdobí je plastický reliéf, a jako by zašifrované v liniích jsou ukryty iniciály jejího názvu. Ve zvoničce je zavěšen malý zvon. Ten zní každé poledne, a tak v lesích nad Horním Údolím u Zlatých Hor je ho slyšet, a když poutník zamíří po jeho hlase, dojde ke kapli svaté Anny.

Naše další výletní cesta směřovala do města Jeseník. Mimo jiné jsme navštívili farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, který se nachází v samotném srdci města. Za zmínku stojí obdivuhodný novogotický oltář se svatostánkem, vzácná vyřezávaná zpovědnice z roku 1760, obraz Panny Marie s patnácti vymalovanými růžencovými tajemstvími po jeho obvodu. Také byla zajímavá na stojanech instalovaná fotografická galerii ze života této farnosti.

Děkujeme za tento den se spoustou krásných zážitků a nových poznání.

av

Torzo kaple sv. Anny

Současná podoba kaple sv. Anny

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Maria a chléb s křížkem

To takhle jednou Maria brzy ráno vstala a bosá, aby neprobudila Ježíše a Josefa, se šla postarat o chléb na nadcházející den.

Podívala se do truhlice, ale byla tam poslední hromádka mouky ne větší než pěst. Pro tři to bylo dost málo, ale při troše snahy to stačilo.

Maria měla práci s chlebem ráda. S láskou ho hnětla, dokud nebylo těsto měkké a vláčné, pak z něj tvarovala voňavé a nadýchané bochníčky a nosila je do pekárny k upečení. Vůně každodenního chleba pro ni byla děkovnou modlitbou obrácenou k nebi, i když ji někdy tížilo, jako třeba dnes, že musí jeden bochníček stačit pro všechny.

V pekárně potkala další tři ženy s chlebem k upečení. Vsázka do pece měla být společná. Když jedna z nich viděla, jak málo toho Maria nese, pohrdavě zavtipkovala: „Vy už doma nejste tři, Marie?“

„Pekaři,“ řekla pak ještě, „dávejte pozor, až budete vytahovat chleba z pece! Dejte pozor, aby někdo nenatáhl ruce víc, než je zdrávo, aby si trochu nerozmnožil to málo, co si přinesl!“

Maria se dívala z pekárny směrem k domovu a vyhlížela Ježíše.

Když ta žena s větším chlebem viděla, že se Maria nedívá, vzala nůž a Mariin chléb označila křížem.

„Aspoň ho poznáme, až bude upečeno,“ řekla ostatním. „Takhle se ta její houstička nepoplete s našimi pěknými velkými bochníky.“ A ukázala na Mariin bochníček.

Pekař vsadil chleby do pece.

Ženy zatím čekaly a povídaly si, pekař hlídal pec a obracel pečící chléb.

„Jeden z nich pořád ještě kyne,“ poznamenal, zatím co manévroval s lopatou.

Ta pyšná žena si pomyslela: „A při tom jsem spotřebovala stejné množství mouky jako jindy.“

Když ale pekař vytáhl chleby, jaké bylo její překvapení: chléb označený křížem narostl snad několikanásobně. Z ubohého kousku těsta se stal ten největší, nejzlatavější a nejvoňavější bochník. Znamení, které na něm ta pyšná žena vyřízla, ho jako zázrakem zvětšilo.

Bylo tam mnoho žen a zpráva o tomhle zázraku se, jak už to bývá, rychle rozšířila. Od toho dne začali všichni nosit svůj chléb také označený křížem a dodnes se na venkově nepeče chléb, který by na sobě neměl znamení kříže jako malé Boží požehnání.

Proč bych měl chodit do kostela?

Jeden dobrý a velmi horlivý katolík napsal řediteli jistých novin dopis, v němž si stěžoval, že už se mu nechce chodit každou neděli do kostela.

„Chodil jsem do kostela třicet let,“ napsal, „a za tu dobu jsem si vyslechl asi tři tisíce kázání. Ujišťuji vás, že si nepamatuji ani jediné. Proto si myslím, že ztrácím čas a že ho ztrácěji i kněží, když kážou.“

Po zveřejnění dopisu se rozpoutala v rubrice „Dopisy řediteli“ vášnivá debata.

Mnoho lidí dávalo pisateli za pravdu.

Debata se táhla dlouhé týdny, až jednou někdo napsal:

„Jsem ženatý už třicet let. Za celou tu dobu mi moje žena připravila třicet dva tisíc jídel a přísahám, že si nepamatuji ani na jedno menu. Víím ale jedno: každé to jídlo mě živilo a posilovalo, abych mohl dělat svoji práci. Kdyby mi je moje žena nechystala, byl bych dnes už mrtvý. A kdybych se nechodil nasytit do kostela, byl bych dávno mrtvý duchovně.“

*Kdyby měl Bůh ledničku, měl by na ní tvoji
fotku.*

*Kdyby měl facebook, určitě by ji tam měl také.
Každé jaro ti posílá květiny a každé ráno úsvit.
Pokaždé, když s ním chceš mluvit, tak ti
naslouchá.*

*Může bydlet kdekoli ve vesmíru, ale vybral
si tvoje srdce.*

*Hledej ho! Bůh je do tebe zamilovaný.
Bůh neslíbil dny bez utrpení, úsměvy bez
smutku, slunce bez deště.*

*Slíbil ti sílu ve všech situacích, útěchu
v zármutku a světlo na cestu.*

A spokojí se s pouhým „děkuji“.

PRO ZASMÁNÍ

„Pane doktore, pomozte mi, čmelák mě kousl do prstu.“

„Klid, hned na něj dám mastičku.“

„Vždyť uletěl, jak ho chytnete?“

„Namažu místo, kde vás kousl.“

„Pod stromem v parku.“

„Mohl jste říci rovnou, který to byl.“

„Odkud to mám vědět, hned uletěl.“

„Vy mi nerozumíte, kam vás konkrétně kousl?“

„Do prstu!“

„No, a který to byl?“

„Nevím, všichni čmeláci vypadají stejně.“

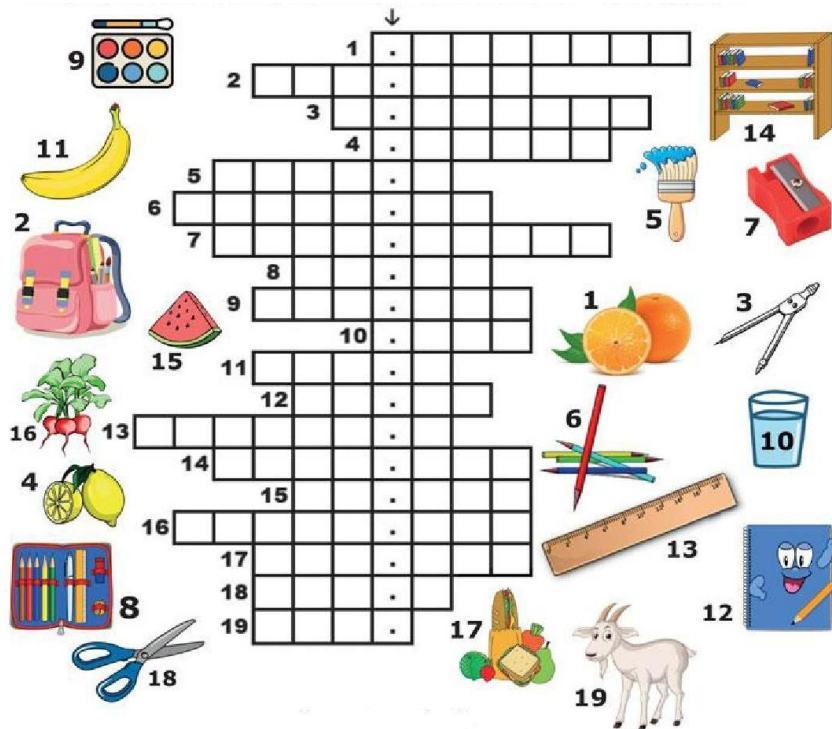
(Zdroj: Facebook, Nezbeda, Internet)

Připravila Marie Ohřálová

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

Milé děti, dnešní tajenka není jednoduchá. Vyluštíte v ní název nové vzdělávací atrakce pro děti, která se začíná objevovat na různých akcích a městských slavnostech. Co atrakce obnáší se dozvíte v příštím čísle.

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „NAMALUJ SI SVŮJ HRNÍČEK“

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na září 2023

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.9.	18.00	Za + Michala Bako, rodiče, tři švagry a za živou rodinu	
Út	5.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	6.9.	18.00	Za + Albínu a Edmunda Holletschkovy (oba ned.80 let)	
Čt	7.9.	6.30	Za + Josefa Kopečného, dva bratry, živé a + příbuzenstvo ...	
Čt	7.9.	18.00	Koncert Svatováclavského hudebního festivalu	
Pá	8.9.	Záb 18.00	Za členy společenství Živého růžence	
So	9.9.	7.00	Za Jiřího Štádlera	
Ne	10.9.	7.00	Úmysl zastupujícího kněze	
Ne	10.9.	Záb 8.30	Za Stanislava Sněhotu a živou rodinu	
Ne	10.9.	10.00	Za členy Živého růžence – A	
Po	11.9.	18.00	Za + Františka Hoheisela a manželku s prosbou o b.požehnání...	
Út	12.9.		Není mše svatá	
St	13.9.	18.00	Za + Betholda Robenka (ned.85 let), + manželku, + syna ...	
Čt	14.9.	ČK 17.00	POUŤ: Za živé a + farníky, za dobrodince kaple a osoby, které...	
Pá	15.9.	Záb 18.00	Za Siegrid Šlosárkovou – měsíční	
Pá	15.9.	18.00	ADORACE před vystavenou Nejsv. svátostí oltární – do 19:30	
So	16.9.	7.00	Za + rodiče Annu a Josefa Faikovy, bratra, švagrové a duše ...	
Ne	17.9.	7.00	Za Jindřicha Onderku a manželku	
Ne	17.9.	Záb 8.30	Poděkování za 90 let života, za + manžela, živou rodinu ...	
Ne	17.9.	10.00	Za + Rudolfa Kurku, za + z rodiny Kurkovy a Faikovy	
Po	18.9.	18.00	Za Marii Herudovou, Helenu Prchalovou a Annu Šablickou	
Út	19.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	20.9.	18.00	Za + rodiče Ondrušovy a Vojvodovy s prosbou o b. požehnání...	
Čt	21.9.	18.00	Poděkování za 80 let života a prosba o dar zdraví	
Pá	22.9.	Záb 18.00	Za Janu Šmukovou, dva manžely, zetě, rodinu Očkovou a ž.r.	
So	23.9.	7.00	Za + Charlottu Galambošovou	
Ne	24.9.	7.00	Za Josefa a Marii Kokešovy a rodiče z obou stran	
Ne	24.9.	Záb 8.30	Za Marii Poštulkovou, manžela, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	24.9.	10.00	Za + Karla Thiempla, za živou a + rodinu	
Po	25.9.	18.00	Za Lea Buhlu, dvoje rodiče, syna a sestru	
Út	26.9.	6.30		
St	27.9.	18.00	Za Ludvíka a Martu Onderkovy, za + Agnes Jordan z Heidelb...	
Čt	28.9.	18.00	Za + Marii Novákovou (výroční), za manžela, za živou a + rod...	
Pá	29.9.	Záb 18.00	Za Zdenu Pačkovou (100 let), manžela a živou rodinu	
So	30.9.	7.00		
Ne	1.10.	7.00		
Ne	1.10.	Záb 8.30		
Ne	1.10.	10.00	Za živé a + farníky	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ZÁŘÍ

Sbírka na OPRAVY – neděle 10. 9. 2023

Sbírka na CÍRKEVNÍ ŠKOLY

– odesílá se celá pro potřebu církevních škol naší diecéze

– neděle 17. 9. 2023

**K čemu vybízela děti vyluštěná tajenka doplňovačky?
Namaluj si svůj hrníček.
Zveřejňujeme dva obrázky. Víc jich bohužel nepřišlo. Škoda**

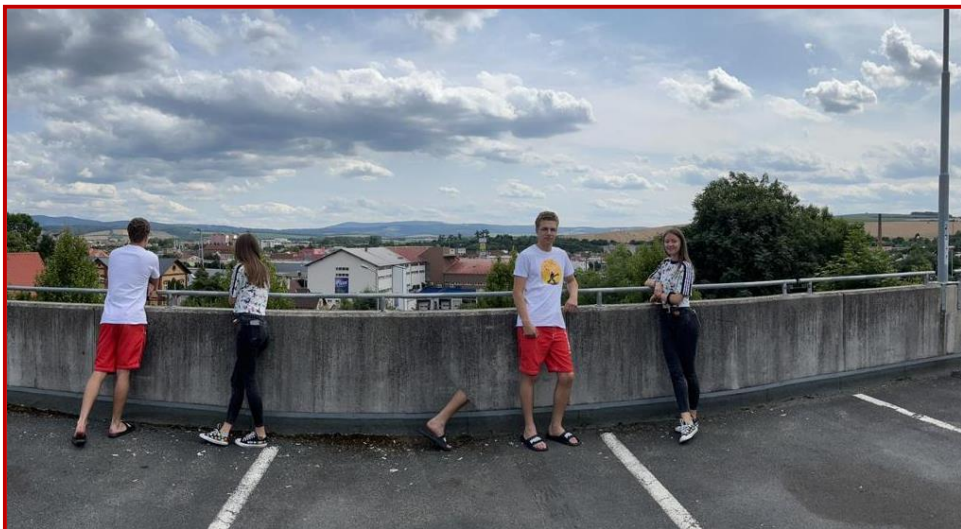

Natálie Suttová 14. let

Kryštof Prchala 5 let

Další prázdninové foto-tentokrát z jiného soudku

Noha navíc se vždycky hodí

„Prázdniny jsou pro mnohé časem volna a odpočinku, pro některé kněze je to čas loučení, stěhování a nového začátku.“

POZVÁNKY

» Chvály

ZÁŘIJOVÝ KONCERT V KOSTELE SV. URBANA

neděle 17. 9. 2023 v 16:00

ROMANA VEČERKOVÁ - ZPĚV
ŠIMON KOSKA - VIOLONCELLO
KAREL MRKVA - ZPĚV, KLAVÍR

*Farnost sv. Martina Dolní Benešov
ve spolupráci se Základní školou a Kulturním domem
Vás srdečně zve na*

Šípkovou slavnost

V sobotu 28. 10. 2023 od 19 hodin

V Kulturním domě v Dolním Benešově

Hudba: Cékem vzato

*Vstupné: 400 s večeří
200 bez večeře*

Vstupenky v předprodeji od 11. 9. 2023 na fáře a u paní Šelongové

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné, a sváteční chvíle

Poděkování za úrodu sobota 2. 9. 2023

Vydavatel:

Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelniczek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického
tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917